

Arrest

nr. 59 197 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 30 augustus 2010 samen met haar minderjarige dochter, tweede verzoekster, België binnen en dient een asielaanvraag in.

Uit nazicht van de Vision databank blijkt dat eerste verzoekster een visum verkregen heeft van de Italiaanse autoriteiten.

Op 22 september 2010 vraagt België aan de Italiaanse autoriteiten de overname van verzoeksters op basis van artikel 9.2 of artikel 9.3 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 16 november 2010 vraagt de raadsman van verzoeksters de toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Op 16 november 2010 dienen verzoeksters een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet op de vraag tot overname en worden overeenkomstig artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend akkoord te gaan met de overname. Dit wordt op 23 november 2010 meegedeeld aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 9 december 2010 vraagt de arts-attaché bijkomende medische gegevens op.

Op 24 december 2010 dienen verzoeksters bijkomende documenten in bij de aanvraag.

Op 4 januari 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van tweede verzoekster.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 66 286.

Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeksters dienen een tweede beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 66 265. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar minderjarige dochter vroegen op 30.08.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 10.08.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum (visumnummer (...)) uitreikten. Ze was op dat ogenblik in bezit van paspoort van Armenië n° AK0513902. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze over een reispaspoort van Armenië beschikte, maar dat dit paspoort in beslag werd genomen door de persoon, die haar reis zou hebben geregeld. Ze verklaarde verder niets te weten over een door de Italiaanse instanties afgeleverd Schengenvisum. Op 22.09.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 bepaalde termijn antwoordden. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 23.11.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Op 13.12.2010 stemden de Italiaanse instanties middels een expliciet akkoord toch in met de overname van de betrokkene.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat zij vernam dat in België de mensenrechten worden gerespecteerd. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is

voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

In een schrijven van 16.11.2010 verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikels 3(2) en 15 van Verordening 343/2003 op grond van het "non-refoulement-beginsel" en op grond van humanitaire redenen. Bij dit schrijven is een medisch attest van 14.11.2010 van dokter H. gevoegd. De humanitaire redenen zijn van medische aard. A. A., minderjarige dochter van de betrokkene, kent ernstige gezondheidsproblemen en kan zich enkel verplaatsen met een rolstoel. Een verplaatsing per vliegtuig of op een andere wijze zou volgens de betrokkene levensbedreigend zijn en een schending betekenen van de artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Betreffende de gewenste toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003 merken we op dat artikel 15 van Verordening 343/2003 inderdaad de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toelaat, maar enkel indien er sprake is van een hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Gezien de betrokkene tijdens haar verhoor stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben kan artikel 15 dan ook niet worden ingeroepen. Betreffende de gevraagde toepassing van artikel 3(2) merken we op dat de betrokkene op 17.11.2010 een aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 indiende. Deze aanvraag, die is gestoeld op de gezondheidsproblemen van de minderjarige dochter van de betrokkene, werd op 04.01.2011 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten wijzen erop dat de nodige medicatie, behandelingen en opvolging beschikbaar en mogelijk zijn in Italië. Asielzoekers kunnen zich in Italië inschrijven in het nationaal gezondheidssysteem en kunnen aan dezelfde voorwaarden en gronden als Italiaanse onderdanen gezondheidszorg verkrijgen. Ze kunnen een beroep doen op kostenloze medische verzorging.

Betreffende het argument dat een verplaatsing per vliegtuig of op andere wijze naar Italië levensbedreigend zou zijn en artikel 2 en 3 van het EVRM zou schenden verwijzen we naar het advies van de attaché-geneesheer van 04.01.2010 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat reizen met de aandoeningen van de minderjarige dochter van de betrokkene geen probleem is, maar dat een sanitair vliegtuig noodzakelijk zou kunnen zijn en dat deze vraag moet worden ingeschat door een behandelend arts. Verder verwijzen we naar Verordening (EG) 1107/2006 van 05.06.2006, die het recht op reizen van passagiers met een beperkte mobiliteit tengevolge van een handicap garandeert en de nodige bijstand tijdens het reizen voorziet. Deze regelgeving legt de actoren van het luchtverkeer (luchthavens, luchtmaatschappijen, touroperators...) de verplichting op de nodige maatregelen te treffen om passagiers met een beperkte mobiliteit de mogelijkheid te geven te reizen en de nodige bijstand te verlenen om de reis in de beste omstandigheden te laten verlopen. Navraag bij een luchtvaartmaatschappij leerde dat de medische bijstand, zoals vereist door Verordening (EG) 1107/2006, kan worden voorzien indien daarvoor binnen 48 uur voor de geplande reisdatum een aanvraag wordt ingediend.

De betrokkene zelf verklaarde tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben.

Betreffende de in het schrijven van 16.11.2010 geuite vrees voor een schending van het "non-refoulementbeginsel" benadrukken we dat de Italiaanse instanties zijn gehouden tot de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Een verwijdering naar het land van herkomst van de betrokkene is dan ook niet aan de orde.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn

vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene en haar dochter aan Italië een schending zou betekenen van de Europese richtlijn 2004/83/EG, het "non-refoulement-beginsel" of van artikel 2 en 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

*Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.
(...)."*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij om kosteloze rechtsbijstand en om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt melding gemaakt van de minderjarige dochter van eerste verzoekster.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarin de minderjarige dochter van verzoekster eveneens wordt vermeld en die ook geldt te haren opzichte. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De minderjarige dochter van verzoekster is zeventien jaar oud.

Dit minderjarig kind beschikt gezien haar leeftijd over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij diende aldus niet vertegenwoordigd te worden door haar moeder. Het leidt bijgevolg niet tot de onontvankelijkheid van het beroep dat in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zeventienjarige dochter.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

3.2. De bestreden beslissing argumenteert dat; "Deze aanvraag, die gestoeld is op de gezondheidsproblemen van de minderjarige dochter van de betrokkene werd als ongegrond beoordeeld." en "De betrokkene zelf verklaarde tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben."". Deze motivering is niet pertinent omdat zij geen uitstaans heeft met de asielaanvraag van

verzoekende partij en zijn niet pertinent met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij waarover zij werd gehoord. (Tegen de negatieve beslissing in de regularisatieaanvraag wordt een annulatieberoep ingediend.)

De bestreden beslissing ontzegt verzoekende partij haar recht op asiel en om haar asielaanvraag behandeld te zien. Verwerende partij verbergt zich achter het interstatelijke vertrouwensbeginsel om met bij toepassing van de soevereiniteitsclausule van artikel 51/5, § 2 van voormelde Wet van december 1980 juncto artikel 3, 2 van voormelde Verordening (EG) n 348/2003 van de Raad van 18 februari 2003 te vragen, is pertinent en afdoende omdat het UNHCR bevestigt dat de Belgische asielwetgeving "tot één van de degelijkste in Europa behoort" (zie De Standaard 17 december 2010, "België mag trots zijn op asielprocedure") het arrest van het EHRM M.S.S. v. België en Griekenland van 21 januari 2011 (...) heeft bewezen dat het bestaan en omzetting van de Europese regelge minimumregels voor asiel en de omzetting ervan in de nationale wetgeving van de Lidstaten niet de garantie geeft dat de asielaanvraag behoorlijk zal worden behandeld (zie ook De Standaard 21 januari 2011, "België mag geen asielzoekers naar Griekenland doorverwijzen"). Het interstatelijke vertrouwensbeginsel is daarmee niet langer een draagkrachtig motief.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en artikel 18 van voormelde Handvest van 7 december 2000 (recht op asiel).

3.2.3. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeksters slagen er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verzoeksters kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van de Dublin-II-Verordening, dat de Italiaanse autoriteiten instemden met de overname van verzoeksters en dat verzoeksters de verantwoordelijkheid van Italië niet betwisten. Eerste verzoekster verkiest echter haar asielaanvraag te laten behandelen door een lidstaat van haar keuze stellende dat het UNHCR bevestigt heeft dat de Belgische asielwetgeving tot één van de degelijkste in Europa behoort. Dergelijke zienswijze druist echter in tegen het beginsel van de Dublin-II-Verordening.

Overeenkomstig de Dublin-II-Verordening heeft Italië de verplichting om verzoeksters over te nemen en België heeft als lidstaat niet de mogelijkheid om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Evenmin kan van een andere lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster zich beperkt tot de stelling dat het interstatelijk beginsel geen draagkrachtig motief is, zich baserende op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens M.S.S. tegen België, maar toont niet aan in welke zin haar situatie vergelijkbaar is met de situatie van een Afghaanse asielzoeker die overgedragen werd aan de Griekse autoriteiten. Verzoekster toont niet aan dat de bevoegde lidstaat haar asielaanvraag niet op correcte wijze zal behandelen en toont evenmin aan dat deze lidstaat zou overgaan tot een gedwongen verwijdering van verzoekster zonder op zorgvuldige wijze te onderzoeken of zij gevaar loopt in het land van herkomst.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, de artikelen 9.2 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2. Waar verzoeksters aanvoeren dat de motieven inzake de gezondheidstoestand van verzoeksters niet pertinent zijn omdat ze geen uitstaans hebben met de asielaanvraag, wijst de Raad erop dat eerste verzoekster tijdens haar Dublin-interview melding heeft gemaakt van de gezondheidsproblemen van tweede verzoekster. Het getuigt dan ook van zorgvuldigheid dat de verwerende partij hierover motieven opneemt in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat daarnaast motieven inzake de reden waarom de verwerende partij meent dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekster, zodat het vermelden van motieven inzake de gezondheidstoestand van verzoeksters geen motiveringsgebrek vormt.

4.3.3. Verzoeksters voeren aan dat de verwerende partij zich niet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan beroepen om geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule vervat in artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt over de toepassing van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening het volgende overwogen:

“In een schrijven van 16.11.2010 verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikels 3(2) en 15 van Verordening 343/2003 op grond van het “non-refoulement-beginsel” en op grond van humanitaire redenen. Bij dit schrijven is een medisch attest van 14.11.2010 van dokter H. gevoegd. De humanitaire redenen zijn van medische aard. A. A., minderjarige dochter van de betrokkene, kent ernstige gezondheidsproblemen en kan zich enkel verplaatsen met een rolstoel.”

en

“Betreffende de gevraagde toepassing van artikel 3(2) merken we op dat de betrokkene op 17.11.2010 een aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 indiende. Deze aanvraag, die is gestoeld op de gezondheidsproblemen van de minderjarige dochter van de betrokkene, werd op 04.01.2011 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten wijzen erop dat de nodige medicatie, behandelingen en opvolging beschikbaar en mogelijk zijn in Italië. Asielzoekers kunnen zich in Italië inschrijven in het nationaal gezondheidssysteem en kunnen aan dezelfde voorwaarden en gronden

als Italiaanse onderdanen gezondheidszorg verkrijgen. Ze kunnen een beroep doen op kostenloze medische verzorging."

en

"Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003."

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. De verwerende partij heeft de door verzoekster tijdens haar Dublin-interview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom er geen beroep werd gedaan op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Er wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar de procedurele voorafgaanden.

In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd aangaande artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt opgemerkt dat dit artikel op zich geen verdere verplichtingen schept in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeksters niet akkoord gaan met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, of hun verwijzing naar persartikelen dat de Belgische asielwetgeving één van de degelijkste in Europa is, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is of dat de materiële motiveringsplicht in dit opzicht is geschonden.

Waar verzoeksters aanvoeren dat de verwerende partij zich "verbergt (...) achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel" om de soevereiniteitsclausule niet toe te passen, kunnen zij niet gevolgd worden, nu blijkt dat de verwerende partij hoofdzakelijk op andere gronden, hierboven vermeld, heeft beslist om geen toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening en hiervoor niet louter heeft verwezen naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

4.3.4. Verzoeksters uiten kritiek op de toepassing in de bestreden beslissing van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en menen dat dit niet langer een draagkrachtig motief is na de veroordeling van België en Griekenland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest M.S.S. van 21 januari 2011.

In de bestreden beslissing bevat het volgende motief een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel:

"Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene en haar dochter aan Italië een schending zou betekenen van de Europese richtlijn 2004/83/EG, het “non-refoulement-beginsel” of van artikel 2 en 3 van het EVRM.”

De verwerende partij verwijst naar de hoedanigheid van Italië als lidstaat van de Europese Unie, als ondertekenaar van de Conventie van Genève en als partij bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) om erop te wijzen dat de asielaanvraag van verzoeksters zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden voor andere lidstaten en dat het non-refoulementbeginsel niet zal worden geschonden.

Door een loutere verwijzing naar het arrest van het EHRM, *M.S.S. v. Griekenland en België* van 21 januari 2011, tonen verzoeksters niet aan dat in het algemeen geen beroep meer kan worden gedaan op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeksters tonen niet aan dat hun situatie gelijkaardig is met die van een Afghaanse asielzoeker die naar Griekenland werd teruggestuurd en halen geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in Italië geen opvang zouden krijgen of dat hun asielaanvraag niet op correcte wijze zou worden behandeld.

Verzoeksters' uiteenzetting in dit verband toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of zou steunen op een niet correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.5. Verzoeksters voeren ten slotte de schending aan van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007.

Dit artikel luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

Verzoeksters verduidelijken niet in welk opzicht hun recht op asiel geschonden wordt. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet op basis van welke artikelen van de Dublin-II-Verordening niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekster. Zoals reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat de asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

De schending van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet worden aangenomen.

4.3.6. De schending van de door verzoeksters aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4.3.7. Waar de advocaat van verzoeksters ter zitting wijst op de gewijzigde toestand in Italië, dat momenteel overspoeld wordt door Noordafrikaanse vluchtelingen, waardoor de Italiaanse overheid hun asielaanvraag niet behoorlijk zou kunnen onderzoeken, wijst de Raad erop dat deze opmerking geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, die dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeksters geen concrete aanwijzingen geven dat er redenen zijn om aan te nemen dat Italië, door de huidige hoge toestroom van asielzoekers in het zuiden van het land, momenteel niet meer in staat zou zijn om asielaanvragen te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET